

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apollinis Judicium politicum in Monteparnasso Contra Monarchiae sectatores

Boccalini, Traiano

Messinae, 1671

Reformati exsurgunt contra suos reformatores.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13233

erunt, serenissimaque domus Austriaca
 acquiescens vetustissimo in Germania
 patrimonio Comitatus Augustæ Vin-
 delicorum, modum statuet ambitioni
 imperandi universo. Quippe non aliud
 hæc est hæresis, quam pactio principum
 contra magnitudinem domus Austria-
 cæ. Eoque non antea hæc conquies-
 cent mala, quam præcidantur causæ eo-
 rum propriæ.

*Reformati exsurgunt contra suos re-
 formatores.*

TRibus abhinc diebus, hora decima
 octava, qui subjecti sunt correctio-
 ni novæ reformationis, de qua præsentis
 tempore tam levere agitur in Parnasso,
 tumultuario agmine conflato, armati
 concursum fecere in ædes reformato-
 rum, infinito penè incensarum facium
 numero instructi ad venerandos illos
 dominos propriis in habitaculis cre-
 mandos. Reformatores, percepto ru-
 more,

more, obfirmatis ædibus, per fenestram
 varia telorum genera vibrantes, ingen-
 tem in principio edidere stragem. Ra-
 bies illorum, qui foriserant, in tantum
 se efferebat, ut novissime pylorctam
 conarentur admoveere portæ, ita intra-
 turi ædes, & violentas manus tam excelsi
 tribunalis viris illaturi. Apollo certior
 ejus seditionis factus, ad præcavenda
 omnia incommoda, quæ inde possint
 oriri, quam incitatissime gravis arma-
 turæ cohortem ex poetis provincialibus
 conflata, sub imperatore Ronzardo
 Gallo misit. Huic mandatum, ut palam
 faceret omnibus arma indutis, ni amit-
 tere jus ingrediendæ bibliothecæ ac
 continuo in numerum indoctorum re-
 ferri vellent, desisterent ab hac seditio-
 ne, seque quam primum accederent.
 Reformati his auditis, mox Regiæ Ma-
 jestati morem gerentes sese coram sti-
 tere; quibus sic Apollo vultu subirato,
 Vos igitur estis insolentissimi illi, qui
 in pravis vitæ licentiosissimæ errori-
 bus

bus perstare decrevistis, nec ad eas
 bene vivendi regulas reduci vos fini-
 tis, à quibus in tantum recessistis? Ad
 hæc unus existis reformatis: Confite-
 mur, ait, majestati tuæ, vitia nostra per-
 gravia esse, numeroque pene infinita,
 dignumque esse negotium, ut eorum
 suscipiatur emendatio. Neque solùm
 non odio nobis persequenda reforma-
 tio, verum etiam amanda, ac pariter ipsi
 reformatores. Verùm enim verò, quum
 videamus verum reformantium finem
 longissimè abesse ab eo, quem simu-
 lant, planeque larvatam esse hanc re-
 formationem; justa rabies nobis ista ar-
 ma ministravit ex desperatione, quod
 videremus, illos, qui simularent cor-
 rectionem nostri, ac si de ea quam ma-
 ximè solliciti essent, satis omnibus ma-
 nifestum facere, nihil aliud sese, quàm
 salutis nostræ insidias tendere. Absque
 illo foret, libentissimè nosmet subjecis-
 semus reformationi, amplexique fuis-
 semus eam, tanquam utilissimum bene

vivendi institutum. Sed est jam diu,
 quod damno edocti sumus, reforma-
 tionem, quam susceperunt, non amore
 nostri esse introductam; verum co-
 duntaxat sine, ut nobis ignominiam &
 contumeliam, sibi verò auctoritatem &
 æstimationem concilient. Iccirco pu-
 tant, revera sese, prætextu sanctimo-
 niæ suæ in reformando, præsentibus
 malis remedium tulisse, quibus usque
 adeò orbis se jam conspicit oppressum.
 Qui modus tam est sordidus & incon-
 veniens, ut cum maximo iis scandalo
 fuerit, qui integram degerent vitam:
 optimo jure tuæ majestati possimus
 dicere, reformationes hodiernas plus
 deformasse bonos, quàm reformasse
 malos. Quid enim turpius, quid dete-
 stabilius in mundo excogitari possit,
 quàm ex aliorum contemptu & vitu-
 perio sibi comparare famam & glo-
 riam? quænam est ea charitas, qua
 utuntur erga nos, ut tanta curiositate
 detegant defectus nostros, & immi-
 nuant

nuant existimationem nostram, bonam
 que opinionem, quam de nobis plerique
 conceperint, absque eo ut exhibeamus
 nobis illam emendationem & mede-
 lam, ob quam reformatores isti volumus
 haberi pro eximiis magistris, liben-
 terque jactant sacculos nil nisi odore
 spirantes. Et si (ô Rex serenissime)
 tam ægre ferunt festucam, quam in no-
 stris cernunt oculis, quare non tollunt
 grandem illam trabem, quam gestant in
 suis? Charitas certe diabolica est, frin-
 gere sese plorare alterius incommoda
 & reapse ridere miseras proprias. Sed
 illud quod magis nos afficit, ô Rex
 est, quod videamus in isto corruptissi-
 mo & depravatissimo seculo negotium
 illud maximum reformationis institu-
 tum ab conspurcatissimis & imperfectissi-
 mis quibusvis totius Parnassi: prout
 majestas tua videt, nos esse maxima
 ex parte medicos, grammaticos &
 correctores typorum, præ fame vitam
 sustentantes, & tam miserabili
 con-

con-

nam
 leriq
 bean
 nede
 olun
 iben
 oren
 ime
 n no
 llun
 antit
 , fin
 oda
 . Se
 Rex
 otiffi
 tiun
 stitu
 tiffi
 rou
 xima
 s &
 e via
 abili
 con-

conditione, ut vivamus è conceptibus,
 mendicantes omnia ab ingeniosissimis
 Latinis poetis. Unde evenit, quod nudi
 incedamus & discalceati, & pane vermi-
 culoso vescamur, ob quas misérias
 cuncti virtute præditi potius miseri-
 cordia nos prosequuntur, quam odio.
 Sed ut majestati tuæ loquar, detecto
 pudoris mei sipario, latrociniis Corne-
 lius Gallus, ambitione Seneca, vitâ vi-
 tiosâ Martialis, perfidia Aristoteles, libi-
 dine Catullus & Tibullus, lenociniis &
 aliis obscenitatibus Ovidius (qui om-
 nes tam literati & potentes sunt, ut re-
 formatores videantur eos revereri) illi
 inquam sunt, qui dissoluta sua vita sta-
 rum Parnassi eo miseriarum, quas con-
 spicimus, deduxerunt; adeo, ut videatur
 res non solum stulta, sed etiam maximo-
 pere miserabilis, si non corpori, quod
 ictus acceperit mortiferos, sed ab istis
 dominis reformatoribus pedum extre-
 mitatibus solis remedium adhibeatur,
 & calcanei aqua laventur rosacea. Quis
 est

est, qui ignorat, maximæ esse crudelitatis, vulnere huic admovere ferrum, cum alii vel non ausi sunt vel nesciverunt mederi? Quis non cernit, permultas ætates, postquam vitia adeo corruerunt bonos mores, ut dici possit, seculum hoc natum esse claudum, pariter omnibus membris captum ac debile. Quæ cum ita sint, nonne in nostris reformatoribus extremæ est dementia, quod sibi usque adeo firmiter persuadeant, se efficere posse, ut quarto directo incedat talo ille, qui vel natus est claudus, aut cui os ossi supercreverit. Morbi, ô Rex serenissime, si insanabiles fuerint, & mala inveterata usque adeo, ut iis mederi sit neminis, à viris prudentibus dissimulantur magis, quam importunis exacerbantur remediis. Cum sit res pessimi exempli unicuique manifestum facere, crus illius esse confractum, qui hactenus recte incedere ab omnibus credebatur. Unde est quod homines candidiores prius remedium adhi-

adhi.

elita
 t, cu
 e me
 is eff
 eupo
 secu
 ter &
 bile
 is re
 ntia
 rfua
 o di
 us el
 erit
 bile
 adeo
 den
 por
 Cum
 ma
 ntra
 e ab
 quod
 dium
 adhi

adhibeant, quam palam faciant defectus
 alienos. Cum nulli reperiantur, qui sibi
 bonam compararint famam deprecian-
 do alterius existimationem. Enim vero
 illud, quod vehementius nos urat, est,
 quod videamus illos mortuis, ne fame
 laborent, mederi, subsidium ferre homi-
 nibus crapula & vino sepultis, omni-
 umque rerum copia destitutis; opitu-
 lari etiam non solum illis, qui opibus
 valeant, sed & earum contemptoribus
 quique omnem ambitionem, omnes
 mundi honores & gloriam repudiant, &
 post tergant; cum ipsi tamen arden-
 tissima auri siti teneantur, oculisque te-
 nus humanis cupiditatibus immergi sint,
 nihilque nisi honores & dignitates
 somnient. Quam illud ridiculum, me-
 dicum epulonem, crapulaeque addi-
 ctum, diætam alteri imperare! Ec-
 quis fructus ex hac reformatione
 sperari possit, ubi durissimæ præscri-
 bantur vivendi regulæ, quibus & nos,
 universusque adeo orbis teneatur, ipsi
 vero

vero quam maxime eas negligantur
 Nihil est, Rex serenissime, quo mundus
 æque corrigi potest, quam virorum
 principum exemplis. Nam quicumque
 dolori & ægrotudini capitis medetur
 idem quoque cæteris corporis membris
 sanitatem restituit. Si quis verum
 oleum affundat pedibus, ut liberetur
 dolor capitis, oleum pariter & operantur
 incassum peribit. Propterea ut ex hæc
 reformatione plus fructuum percipi
 possit à viris bonis, subnixæ pro affectu
 erga nos tuo rogamus tuam majestatem,
 ut concedatur nobis, dominos ad a
 formatores commoneere ejus rei, quæ
 existimamus fore conducibilem æque
 augmentum illorum auctoritatis, & bene
 neficiorum universalium, utque illi ple
 nam habeant potestatem vitia nostrorum
 corrigendi. Nos cum ipsis amice agatru
 mus, & illi vicissim nobiscum, propriæ
 charitas requirit. Ita fiet, ut sancta re
 formatio producat fructus longè ma
 jores uberioresque, vitæque & morum ob
 hu

ligati humani non parum inde emendentur,
 und Quamvis multis adstantibus videretur
 romimis hæc liberè prolocutus coram
 unq Apolline : serenissima tamen majestas
 detu Regia laudavit illius sententiam, velut
 meratione & æquitate suffultam. Post-
 s vequam commentarium reformationis
 ereturavit sibi dari, quem secum attule-
 operant, senatui illum concessit, unà cum
 ex hrescripto, quo mandatum dabat regii
 vericonsilii sui assessoribus, ut de tanti pon-
 ffedens negotio maxima cum auctoritate
 ajestquid sentirent decernerent, quacunque
 osrad alium appellandi potestate dempta.
 qua Crebro in judicio disputata ventilata-
 m que fuit hæc controversia. Etsi verò
 & bpluribus senatorum admodum æqua
 lli plivideretur reformationum querela : post
 nostromgam tamen contentionem, iis in
 e agatrium admissis, Jacobus Menochius,
 propriæcipuus assessorum, vultu ad iracun-
 ta rediam composito : Vos, ait, eo insolentiæ
 e magrogressi estis, ut volueritis homines
 morevobis meliores, & perfectiores refor-
 hu C mare :

C

mare :

mare: ob quam vestram impudentiam
 temeritatemque, manifestè incurrit
 in immane læsæ majestatis crimen. Ne
 neutiquam eripi potest superioribus
 jus quæsitum reformandi, absque eo
 aliquando possint esse reformati; quod
 doquidem ita faciendo subvertere
 universum corpus rationis civilis, si
 velit tollere hypothecam singularem
 quam muscæ tenent in boves macilla-
 tos. Nec viri prudentes, dum vivere
 debent occupari in chimæris & nugis
 sed in sacris Naturæ perceptis; quibus
 sancitum est, non absque mysterio
 pilces magni devorent minores. Ita
 num unicuique faciebat, reformatio-
 nem esse institutam pro plebecula
 vilis conditionis hominibus, non pro
 cordatis.

*Galli inquirunt secretum Hispanorum
 odoramentis suffumigandi
 chirothecas.*

Tanta est, ac si æterna foret, æmu-
 latio illa, quæ regnat inter duas